

komme til at sige, at der er enkelte, hvis Virksomhed kan sættes ved Siden af hans, ingen, hvis Virksomhed kan sættes over hans, og naar man virkelig sender til det, man vil tale om, maa man for de flestes Vedkommende sige, at deres Virksomhed er meget mindre. Jeg skal, da jeg har Listen liggende for mig, tage nogle af disse Navne. Naar man læser ned ad Siden, træffer man af Forfattere Henrik Pontoppidan, Bertel Elmgård, P. Mariager, A. Spjæn, Gaardejer P. Møller og Forfatteren Schwanensflugel. Naar man tager disse Forfattere og vil spørge sig selv: i hvilket Forhold staar deres Produktion til Brandes' Produktion, baade kvantitativt og kvalitativt, saa maa man sige, at for enkeltes Vedkommende er der aldeles ikke Tale om, at de kunne naa den Mand til Knaene, langt mindre mere. Naar man f. Eks. kunde tænke sig at sammenligne Forfatteren Bertel Elmgård med Forfatteren Georg Brandes, saa veed jeg ikke, hvad man vilde tænke sig derved. En Mand, som, før han fik sin Understøttelse, ikke har præsteret andet end ganske almindelige Skolearbejder, og hvis hans Talent udviklede sig, og hvis han havde Held med sig og blev noget ældre, kunde de muligvis love, at der en Gang i Tiden kunde blive en nogenlunde almindelig Forfatter ud af ham, ham understøtter man uden at tale om det. Georg Brandes, som altsaa har en lang Virksomhed at vise tilbage til og en storartet Produktion at henvise til, ham overvejer man i lange Tider, om man skal give en Understøttelse. Jeg mener, at disse to Ting staa i et saa forfærdelig grelt Forhold til hinanden, at jeg ikke kan forstaa, at man kan stille sig paa den Maade, man gør. Det blev sagt før, at om de døde skulde man kun tale godt, det er jo efter en gammel latinist Sætning, at det skal være saa. Tænk dem at sammenligne forhenværende Redaktør Jacob Davidsens Virksomhed med Georg Brandes! Jeg vil blot bede de Herrer om at anstille et saadant Tankeeksperiment, jeg er overbevist om, at naar disse Navne glide ind i Deres Forstilling, ville de indrømme, at det koster et saa mærkværdigt Stær over denne Sag. Jeg vilde nødigt afveje, hvad man skulde gøre i denne Sag efter politiske Grunde, det er meget misvisende, naar man gør det. Naar der er Tale om Forfattere og Videnskabsmænd

af forskellig Art, er deres Betydning sjælden eller aldrig politisk, og jeg mener, at det er grumme malplaceret, naar man lige over for Forfatteren Hoftrup vil diskutere, hvilken politisk Retning han tilhører. Jeg tror ikke, at han selv tillægger sin Virksomhed paa det politiske Omraade nogen stor Betydning og det er jo slet ikke den, det vil gøre hans Navn ubødeligt i den danske Literatur. Derfor mener jeg heller ikke, at man skulde ret meget komme ind paa den politiske Burdering deraf. Jeg skal erindre om, at man i sin Tid stillede de to Forfattere, som jeg nævnedes, Jacob Davidsen og Bertel Elmgård i Forbindelse med hinanden, den ene som tilhørende Venstre, den andre Højre, altsaa slog dem i Hærførn med hinanden og omtrent kaldte dem for Vigemænd. Men det er mig for Næsten lige meget, hvilken Retning de tilhøre. — Der er ogsaa draget andre Ting med ind i denne Sag og det syntes, naar man lyttede til det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (Dinesen), som om den Mand, der her er Tale om, skulde have gjort sig uærdig til at modtage en Understøttelse. Denne Mand havde talt ilde om Grundtvig eller den grundtvigste Bevægelse og ikke sat Ingemann, som denne Bønde fra Frederiksborg Amt troede paa, højt nok. Jeg vidste ikke af, at det nu var begyndt at være nogen Religion i Landet at tro paa Ingemann. For saa vidt der er Tale om Tro i religiøs Forstand, mente jeg, at det drejede sig om noget højere end en Tro paa Ingemann, og jeg mente ikke, at det at have forskellige Meninger om Ingemanns Produktions Betydning, var noget, som kunde sammenlignes med Blasserit og den Slags sørgelige Forbrydelser, som Christian den 5tes danske Lov satte saa gruelige Straffe for. Jeg troede ikke, at det at tvivle om Betydningen af den Ingemannske Forfattervirksomhed henregnedes til den Slags Forsejler, som i Henhold til Christian den 5tes danske Lov medførte, at Vedkommende skulde have Tungen udreven af Munden. Men det lod til, som om det ærede Medlem for Frederiksborg var saa forfærdelig indigneret, at han egentlig godt kunde tænke sig at anvende den nævnte Bestemmelse i Christian den 5tes danske Lov. Jeg vil dertil blot sige, at om det skulde være Tilfældet, hvad der ingenlunde er Tilfældet for Dr. Brandes' Ved-